

Nikky

Senzibilizace příběhem:

Všechno začalo návštěvou u lékaře na konci sedmé třídy. Stalo se to, čeho se rodina tajně obávala: diagnóza zněla – leukémie. Dalších pár měsíců Nikky chodila pravidelně do nemocnice: odběry krve, testy, stokrát, tisíckrát. Potom začala chemoterapie. Znamenala sice naději na záchranu života, ale také ztrátu vlasů. Vlasy Nikky už nenarostly. Být bez vlasů v sedmé třídě je hrozné. O prázdninách před osmou třídou si Nikky koupila paruku. Nebyly pohodlná, štípala, ale musela to vydržet.

Začal nový školní rok. Nikky bývala ve škole velmi oblíbená. Měla spoustu přátel a všichni se kolem ní jen točili. Náhle se to však začínalo měnit. Nikky totiž vypadala divně a znáte děti, jsou někdy takové, jako my dospělí. Chceme se jen smát a děláme věci, které někomu působí bolest.

Během prvních dvou týdnů Nikky někdo nejméně desetkrát stáhl z hlavy paruku. Sehnula se, zvedla ji, tajně si setřela slzy a jenom nemohla pochopit, proč se jí nikdo z jejich přátel nezastal. Po dvou týdnech trápení řekla rodičům, že už to dál nevydrží. Chtěla zůstat doma. Rodiče souhlasili. Víte, když vám dcera umírá v osmé třídě, je vám už jedno, jestli postoupí do deváté. Chcete jen, aby byla šťastná a na ničem jiném vám nezáleží.

Nikky mi řekla, že přijít o vlasy nic není: „To zvládnou.“ Dokonce tvrdila, že ani smrt jí nevádí. „To zvládnou taky“, prohlásila, „ale víš, jaké to je, přijít o kamarády? Jdu po chodbě a všichni se přede mnou rozestoupí jako Rudé moře. Přijdu do jídelny v den, kdy je pizza, naše nejoblíbenější jídlo, a přátelé přede mnou utečou s nedojedenými talíři. Říkají, že už nemají hlad, ale stejně vím, že odešli proto, že jsem přišla já. Víš, jaké to je sedět při matice sama v lavici, být v šatně, kde je vedle tebe vlevo i vpravo volné místo? Raději si dají věci jinam, aby nemuseli stát vedle té holky s parukou a divnou nemocí. A to ji ani nemohou ode mě dostat. Copak nevědí, že přátelé teď potřebuji za všeho nejvíc? „Ano,“ řekla mi, „přijít o vlasy není nic, ani přijít o život není nic, to zvládnou, ale přijít o přátele, to je konec.“

Chtěla už zůstat místo školy doma. Ten víkend však zaslechla něco, co jí dodalo nové síly. Slyšela o dvou chlapcích a jejich příběhy ji inspirovaly. První z nich chodil do sedmé třídy. Přestože nebyl ve škole oblíbený, jednoho dne si vzal do školy Bibli. Přišli k němu tři ze spolužáků a smáli se mu: „Ty seš uhozený, náboženství je pro pitomečky... Modlej se jenom kretění...“ Dal knihu nejsilnějšímu z trojice a beze strachu řekl: „Fajn, tak ukaž kolik máš odvahy a zkus tu knihu nosit po škole celý den ty...“ Získal si svou odvahou tři nové přátele.

Druhý příběh se týkal šestáka jménem Jimmy. Žil ve státě Ohio a žárlil na stát Kalifornie, který měl své heslo: Heuréka. Jimmy sám jediný získal dostatek popisů, které zanesl na Státní legislativní úřad. Díky tomuto šestákovi má Kalifornie dnes své heslo „Možné je všechno.“

Nikky našla novou odvalu. V pondělí ráno si nasadila paruku a oblékla se co nejlépe, nejelegantněji. Řekla rodičům: „Dnes musím jít znovu do školy. Musím tam něco udělat, musím si něco zjistit.“ Nerozuměli jí, měli strach, ale do školy jí dovezli. V poslední době Nikky pokaždé, než vstoupila z auta rodiče políbila a objala. Nenosilo se to, děti se jí smály, ale přesto to i dnes udělala stejně. Ještě otočila a řekla: „Táto, mámo, víte, co dneska chci udělat? Dneska si zjistím, kdo je můj nejbližší přítel. Dnes zjistím, jestli mám opravdové přátele.“ Strhla paruku a položila ji vedle sebe na sedadlo. „Bud' mne přijmou takovou, jaká jsem, nebo mne nepřijmou vůbec. Moc času mi nezbyvá. Musím dnes zjistit, kdo je kdo...“

Ještě znovu se otočila a požádala je: „Myslete na mne“. „Budeme“, slíbili jí. Když kráčela směrem k sedmi stům dětí slyšela, jak si její otec povzdech: „Tak tohle je moje holka.“

A toho dne se stal zázrak. Nikky prošla přes hřiště do školy a nikdo, žádný křikloun ani násilník, zkrátka nikdo si netroufl dělat legraci z dívky, která ukázala tolik odvahy. Nikky naučila své spolužáky, že být sama sebou, používat svou odvahu, svůj talent a své schopnosti i uprostřed zklamání, posměchu a pronásledování, je jediný správný způsob jak žít.

Nikky potom vystudovala střední školu. Navzdory všem lékařským předpovědím se o pár let později provdala a dnes je hrdou matkou holčičky. Kdykoliv si vzpomenu na něco, co se mi zdá nepřekonatelné, pomyslím na Nikky a mám a mám sílu jít dál.

Převyprávěno podle Billa Sanderse Slepíčí polévka pro duši